

mål, og så må vi vælge de instrumenter, som er mest positive.

Det er derfor, vi er lidt bange for den religiøse debat, jeg er lige ved at sige fra begge sider, både fra dem, der siger, at det skal være afgifter for enhver pris, og bestemt også fra dem, der siger, at det under ingen omstændigheder må være afgifter. Det er jo lige galt, for vi skal finde balancen.

Dér er det altså efter CD's opfattelse, at man skal lave aftaler med industrien, med store virksomheder, aftaler, der kan kontrolleres både gennem syn og alle de her forskellige fine ting, aftaler, som også har målpunkter hvert år eller hvert andet år, og hvor man så til industrien siger: Lever I op til de aftaler, så kommer der ingen afgifter til gengæld. Lever I ikke op til de aftaler, så kommer der afgifter.

Dette miks af aftaler og kontrol af, at der leves op til dem, og så en afgift er den måde, vi gerne vil have det til at fungere på, fordi vi faktisk tror, at det er en vej, hvor man både får det mest effektivt og får det bedste psykologiske miljø omkring hele det her spørgsmål, for pludselig bliver virksomhederne medarbejdende i stedet for, at de opfatter det som et modspil, og så er det naturligt, at vi gerne vil bruge de grønne afgifter som, lad os så kalde det straffeforanstaltning, hvis man indgår en aftale, som man ikke holder.

Jeg kan godt forstå, hvis der nogle steder er skepsis over for frivillige aftaler, for vi har set frivillige aftaler i tidens løb, som ikke alle sammen er blevet holdt. Men det behøver ikke nødvendigvis at betyde, at man ikke skal prøve igen, navnlig når man så bygger straffen, var jeg lige ved at sige, ind for ikke at holde dem.

Jeg kan da godt se på debatten i dag, at jeg igen er blevet skuffet over Venstre og De Konservative, skuffet over, at de er med til at skabe begrebsforvirring og stemningsforvirring omkring dagsordenen. Men jeg håber stadig væk, at der kan indgås et forlig, hvor Venstre og De Konservative er med. Jeg tror faktisk også, at det for sektorerne og for erhvervslivet og for de grønne afgifter som instrument er vigtigt, at man er med fra Venstres og De Konservatives side.

Men jeg kan da godt forstå, at Venstre og De Konservative har lyst til at drille en regering, som de ikke selv er medlem af, en regering, som de måske ikke engang kan lide. Derfor er det faktisk min opfattelse, at regeringen bør satse voldsomt på forhandlingerne med erhvervsliv-

vet, med industrien, dens organisationer og de store virksomheder. Men lad os da lave aftalerne med dem, og så vil jeg gerne se, om Venstre og De Konservative bagefter – når de aftaler med industrien er kommet i hus – tør stemme imod. Så lad os da gøre det på den måde, for hvis det politiske drilleri bliver lagt til side og man begynder at handle om, hvilke mål man skal nå, så er jeg overbevist om, at man kan nå meget langt ad den vej.

Med hensyn til transporten, som også er nævnt, vil jeg bare ganske kort sige, at afgifterne jo ligger fast til 1998, at skattereformen betyder, at mobiliteten på arbejdsmarkedet ikke må ødelægges ved, at man begynder at kaste sig over privatbilismen igen, og at vi da godt kan være med til at se på en forhøjelse af minimumsgrænserne for afgifter på benzin og diesel i EU. Men vi vil gerne understrege, at der er ét instrument, vi i virkeligheden synes regeringen skulle skibe sig ind på, nemlig en nedsættelse af registreringsafgiften. Og det hænger sammen med, at kan man gøre vognparken nyere og mere miljøvenlig, så er man også med til at begrænse en række af miljøgenerne. Så hvis man kan lave et eller andet miks her, er det nu ikke så ringe endda.

Så vil jeg da godt skibe mig ind blandt de mennesker, der mener, at man i forhold til miljøafgifterne i EU bør have flertalsafgørelser. Det er i dansk interesse, det bliver sådan, men under den forudsætning, at det er ud fra miljømæssige og ikke fiskale hensyn. Men altså, når det er miljømæssigt begrundede afgifter, burde det være ved flertalsafstemninger.

Og så endnu engang: Vi vil ikke jage privatbilismen. Jeg synes nok, der har været sådanne undertoner også her i debatten, og jeg tror faktisk, at det vil være ødelæggende for det danske arbejdsmarked, hvis man gjorde det. Men omvendt er vi altså indstillet på i EU at sørge for, at der er en mere fælles politik dér.

For så igen at vende tilbage til de grønne afgifter generelt, så synes jeg, det er forkert, når det i debatten bliver fremstillet, som om industrien, virksomhederne, har et ønske om at bruge så meget energi som muligt, sende så meget CO₂ af sted som muligt og svine så meget som muligt. Det er altså en kendsgerning, at de danske virksomheder er omkostningsbevidste og også sparer på energien, fordi de derved kan spare penge.

Når jeg rejser rundt og hører, at her har man investeret ½ mia. kr., her har man investeret 1